

రాక్షణీలు పుదులు, భావన, హైమ్, రాశ్, జంజమి, అంజి

కడపులో దాచుకుంటుంది.

కనుపులా కామకుంటుంది.

కప్పొన్ని ఇర్కుకోపడం నేరుతుంది.

పోరాదే స్త్రీని ఇస్పుంది. చీకట్లను

సంపరించే లెలుగు ఇధ్యాన్ని చేతికి

ఇస్పుంది. జయము నీదేనని

అభయమిస్సుంది. జయంచి వస్తే..

‘భాజ భాజ.. భాజా భాజ’ అని

భజం తడుతుంది. ఎవరు?!

ఇకెపరు? మాత్రమూళ్తి తొమ్మి

నెలలు కడపులో మోసే కిలిమి

ఎవరికి ఉంటుంది? అమ్మకే కడా.

అమ్మలా.. మన దాక్షరమ్మలు కూడా

గత పథివేను నెలలుగా విరామం

లేకుండా, అలసులను కనిపించినివ్వ

కుండా, మొముప్పు చిరునవ్వును

మాయం అవస్థకుండా కరోనా

రోగులను బ్రద్దలూ సంరక్షిస్తున్నారు.

‘మీకేం కాదు’ అని ద్రైడ్రూం చెబుతు

న్నారు. ‘మేమున్నాం’ అని పక్కనే

కూర్చుంటున్నారు! ఉపిల నిలిపి

బతుకు దీపాలు వెలిపున్నారు.

అండుకే ఈ మదర్నీ దేశి తృతి దాక్షర

మ్యూకూ మనం చేతుల్తి నమస్కరిం

చాలి. ఆ ప్రంతీల్ని వారియర్కి

నెల్యూల్ చెయ్యాలి. పోవీ మదర్నీ

నెల్యూల్ చెయ్యాలి!

దాక్షరమ్మలు దేశి నుండి

చాలిలే అయింది. కెపిల్ అయింది

అయింది! అయింది! అయింది!

అయింది! అయింద

